

Revolutionen er nødvendig

DET. KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN
SMÅTRYKSAFDELINGEN

DET VIL DET
marxistisk-leninistiske parti
DKP/ML

For et socialistisk Danmark under proletariats diktatur

Beretningen til DKP/MLs 2. kongres, som blev afholdt i slutningen af 1981, indeholder en omfattende analyse af den internationale og nationale situation og den udstikker den vej, som arbejderklassen og de revolutionære må følge for at virkeliggøre et socialistisk Danmark under proletariats diktatur.

Centralkomiteens beretning til DKP/MLs 2. kongres er et uhyre vigtigt dokument, som bør studeres og ikke mindst anvendes i den daglige praksis af alle revolutionære, progressive og kommunister. Den er et stærkt og magtfuldt våben i vore hænder.

192 sider

40 kr.

Forlaget Arbejderen

Udgiver marxistisk-leninistisk litteratur om klassekampen i Danmark og hele verden, om den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og brændende spørgsmål i kampen for revolutionen og socialismen. Udgiver Partiets Vej, teoretisk tidsskrift for DKP/ML, udkommer 4 gange årligt, pr. stk. 17,50 kr, ved abonnement: 4 numre 70 kr.

Netop udkommet: Hrustjoviterne

Enver Hoxhas politiske erindringsbog om udviklingen i Sovjetunionen og den internationale kommunistiske bevægelse efter Stalins død.

296 sider

75 kr.

Forord

Det kapitalistiske samfund har spillet fallit. Overalt søger arbejderklassen og folkene en udvej fra det kapitalistiske åg, en vej ud af arbejdsløsheden, kriserne og krigene.

Det kapitalistiske samfund er modent til at blive afløst af et nyt og højere samfundstrin – socialismen.

Der drives megen spekulation om muligheden for at skabe en 'tredie vej imellem kapitalisme og socialisme' – et samfund som hverken er kapitalistisk eller socialistisk. Det er en utopi. Et sådant samfund eksisterer ikke og vil ikke kunne eksistere.

Og der drives spekulation i et utal af forskellige 'modeller og former for socialisme'. Alle disse spekulationer skal alene tjene det formål at skjule den kapitalistiske udbytning bag en 'socialistisk' fernis. Det er tilfældet i f.eks. Jugoslavien, Sovjetunionen, Polen, Kina og andre lande, som kalder sig socialistiske, men som i realiteten er statsmonopolkapitalistiske lande, hvor et nyt borgerskab har taget magten og hersker over og udbytter arbejdermasserne og den arbejdende befolkning.

De skandinaviske lande, de såkaldte 'velfærdsstater', betegnes ofte som en mellemting imellem kapitalisme og socialisme. Dette er et bedrag: de er helt igennem kapitalistiske samfund.

Spørgsmålet om socialisme er et nøgleproblem i verden i dag. For kun socialismen kan give arbejderklassen og folkene en lykkelig fremtid, som de stræber efter – uden krise og krig.

Socialismen eksisterer og har eksisteret uafbrudt siden Oktoberrevolutionen i 1917. Men den historiske udvikling har gjort, at der i dag kun eksisterer ét socialistisk land – det socialistiske Albanien.

Socialismen har sine egne love og udtryk, som er gyldige og fælles for udviklingen af ethvert socialistisk land. Men dette betyder ikke, at ethvert socialistisk land vil udvikle sig ens. Hvert enkelt land har sine egne historiske og kulturelle traditioner, naturbetingelser osv.

Med denne pjece vil det marxistisk-leninistiske parti, DKP/ML, fremlægge sit syn på den krise, som har grebet hele den kapitalistiske verden i dag og på den nødvendige vej til fremtidens Danmark, det socialistiske Danmark under proletariats diktatur.

**Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister.
Klaus Riis, Førstesekretær.**

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1983/7281

Til den danske arbejderklasse, småbønder, kvinder, ungdommen og alle progressive!

Efter befrielsen fra den tyske besættelse lovede de ledende politikere os et nyt samfund, et samfund, der ville udrydde alle det kapitalistiske samfunds onder.

I 60'erne blev det højlydt proklameret, at *nu* var det ideelle samfund blevet skabt, velfærdsstaten, den 'krisefri kapitalisme', samfundet uden arbejdsløshed, samfundet med stigende velstand og tryghed for både rig og fattig. Da borgerskabet indlemmede Danmark i NATO hed det sig, at 'hermed var freden sikret'.

Da borgerskabet og dets partier slog på tromme for monopolernes EF lovede de 'job til alle, reallønsfremgang, rigdom til småbønderne' osv., for ikke at glemme demagogien om 'det forenede Eurapa som garanti for varig fred'.

Der har ikke været nogen ende på løfterne, på løgnene og bedraget. Den nuværende dybtgående krise har revet sløret til side, har lært selv den blinde at se:

Arbejdsløsheden blev ikke afskaffet. Den har eksisteret permanent og slår idag alle tidligere rekorder. Skattetrykket, prisstigningerne og inflationen æder reallønnen op.

Ungdommens fremtidsudsigter dikteres i arbejdsløshed, socialhjælp og fattigdom.

Fredsdemagogien er afsløret. Der oprustes som aldrig før. Den 3. verdenskrig forberedes konkret imellem de to imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen. Fra disse imperialisters side bliver der ganske kynisk spekuleret i en halv eller en hel milliard menneskers død under en kommende verdenskrig. Danmark er, som hele det øvrige Europa, udset til at være skueplads for en sådan blodig konfrontation.

Dagen i dag er ikke mindre urolig end i 30'erne, da fascismen marcherede, da krigsoprustningen rasede.

De samme borgerlige og socialdemokratiske politikere, som tidligere garanterede 'evig fremgang, velstand og tryghed' påstår fortsat, at de kan finde vej ud af den nuværende krise.

Deres kur går ud på at vælte krisens byrder over på arbejderklassen, sikre et fald i reallønnen, øge skatterne og nedskære og forringe de sociale forhold – udelukkende for at give stadig større tilskud til de rige, til storkapitalen, til godsejerne og storbønderne og til militæret.

'Afbalancerede nedskæringer', kalder Socialdemokratiet det.

'Udplynndring til fordel for de rige', svarer arbejderklassen og de øvrige arbejdende, som igennem strejker og aktioner har vist en dyb utilfredshed med den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik. 'Lad udbyttebetale krisen' er det svar, som arbejderklassen og alle undertrykte og udbyttede må forenes om.

Kan arbejdsløsheden, reallønsfaldet, skattetrykket, prisstigningerne og inflationen overhovedet afskaffes? Skal krigsfrygten og frygten for fremtiden være evigt?

Findes der overhovedet nogen vej ud af krisen?

Der findes en vej. Det er ikke den vej, som de borgerlige, socialdemokratiske eller revisionistiske politikere og ledere anviser. Det er den modsatte vej. En vej fuld af kamp og ofre. Det er klassekampens vej. Den revolutionære vej ud af krisen.

Det er kampen for at omstyrte det nuværende kapitalistiske udbyttersamfund for oprettelsen af et socialistisk samfund under arbejderklassens herredømme.

Revolutionen sættes på dagsordenen!

Efter afslutningen på den 2. verdenskrig opkastede USA sig i rollen som 'verdens politibetjent', som den ledende imperialistiske verdensmagt. Fra slutningen af 50'erne begyndte en ny stormagt at optræde på den imperialistiske verdensarena: Sovjetunionen, som efter Stalins død og under ledelse af forræderne Hrustjov og Brezhnev gennemløb en kontrarevolutionær proces, en forvandling fra en socialistisk stat til en imperialistisk magt. Invasionen i Tjekkoslaviet i '68 gjorde det klart, at Sovjetunionen var en ny aggressiv supermagt, som lagde militær ekspansion til grund for sin fremmarch. I dag kendetegnes den internationale situation af konkurrence og rivalisering imellem supermagterne USA og Sovjetunionen – kombineret med reaktionære aftaler, et samarbejde der finder sted for at knægte folkenes kampe for løsrivelse, frihed og socialisme.

USA og Sovjetunionen håndhæver overalt på jorden deres særlige 'strategiske' og 'vitale' interesser. Overalt blander de sig, slavebinder nationer, organiserer intriger, kup og lokale krige.

USA understøtter utallige fascistiske juntaer, bragt til magten af amerikanske våben og dollars. Vi har oplevet det i Libanon, Tyrkiet, El Salvador, Chile osv. Under påskuddet 'frihedens og demokratiets forsvar', 'værn imod det aggressive Sovjetunionen' er hundreder af tusinder af amerikanske soldater og baser placeret overalt på jorden. Europa er ingen undtagelse. Hvis interesser beskytter disse soldater og baser? De europæiske undertrykte massers – eller Wall Streets interesser? Svaret er indlysende.

Sovjetunionen påstår at 'forsvare folkene og socialismen' imod USA-

imperialismen. Under dette påskud indsmurt i socialistiske floskler og fraser fører denne supermagt en rasende aggressionskrig i Afghanistan – ligesom den holder alle de tidligere folkedemokratiske lande i Østeuropa i et jerngreb af national slavebinding og undertrykkelse.

Talrige steder i verden står supermagterne i dag overfor hinanden i væbnede konfrontationer – gennemtvunget pr. stedfortræder, igen deres 'allierede' og vasalstater.

De to imperialistiske supermagter er hovedårsagen til den urolige og farlige situation, som eksisterer i verden i dag. De er lige aggressive, lige farlige for verdens folk. Hver især nærer de vilde drømme om at opnå verdensherredømmet. I den imperialistiske supermagts rivalisering ligger faren for en ny verdenskrig.

Reaktionære, socialdemokratiske og revisionistiske politikere hævder derimod, at freden kun kan sikres, hvis man underlægger sig én af supermagternes 'beskyttende vinger'.

Det er krigsophidsende demagogi. Virkelig uafhængighed og sikkerhed opnås kun igennem kamp imod begge de imperialistiske supermagter og al anden imperialisme og reaktion.

** Kamp imod både USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme.*

** Hverken NATO- eller Warszawa-pagten.*

Supermagterne har sat kursen imod krig. Men de er ikke alene om at afgøre dette spørgsmål.

Arbejderklassen og de undertrykte masser kan forhindre krigen ved at rejse sig til revolution.

Det er ikke kun imperialismens forrådnelse og krigsoprustning, der kendetegner situationen i dag. Si-

tuationen kendetegnes også af revolutionære kampe og sejre overalt i verden.

I stadig flere lande, underkuet og undertrykt af imperialismen, har arbejderklassen og folkene grebet til våben for at tilkæmpe sig frihed. Alene i 70'erne blev USA smidt ud af Indokina, den iranske folkerevolution fordrev den blodtørstige Shah, som blev holdt i live af USA, i Nicaragua faldt Somoza-kliken, Zimbabwe blev uafhængigt, de tidligere portugisiske kolonier blev befriet. I Europa faldt fasciststyret i Portugal, de irske patrioter forstærkede deres kampe imod de engelske kolonialister osv.

Denne revolutionære proces lader sig ikke stoppe. Den fortsætter. Der findes ikke et kontinent i verden, hvor folkene ikke har grebet til våben imod imperialismen.

I alle de kapitalistiske lande, i øst og i vest, er arbejderklassen under den voksende krise gået til kamp. Antallet af strejker, fabriksbesættelser og omfanget af demonstrationer og protester har aldrig været større. Der er mange eksempler på, hvordan klassekampen også i disse pseudosocialistiske lande tager til.

Revolutionen er sat på dagsordenen – taget op til løsning i mange lande.

I Danmark vil revolutionen betyde et opgør med det kapitalistiske system. Det betyder omstyrtelsen af den nuværende kapitalistiske stat og oprettelsen af et socialistisk Danmark under arbejderklassens herredømme – under proletariats diktatur. Et socialistisk Danmark vil garantere den nationale uafhængighed, frigøre os fra imperialistiske blokke og sammenslutninger.

** For et socialistisk Danmark under proletariats diktatur.*

Danmark – et klassesamfund

Den danske økonomi er dybt integreret i den kapitalistiske verdensøkonomi. Som et lille kapitalistisk land med en række store monopoler, som A.P. Møller, ØK, F.L. Schmidt og andre i 'spidsen for økonomien', har Danmark knyttet sig til de øvrige vestlige imperialistiske lande. Igennem alliancer vil de store danske monopoler sikre sig ekstra profitter ved at deltage i udplyndringen af de afhængige udviklingslande – de søger kontrol med råvarerne og kæmper for at udvide afsætningsmarkederne. Disse ledende monopolkliker har nedbrudt Danmarks nationale uafhængighed – solgt ud af landets selvstændige politiske og økonomiske handekraft til fordel for egne profitter og fordele.

Kapitalistklassen, og her først og fremmest de store monopoler, med kontrol over statsapparatet, har den altafgørende indflydelse på landets politik og økonomi.

Kan man i denne situation påstå, at arbejderklassen er ansvarlig for krisen, for arbejdsløsheden, for den voksende udlandsgæld, betalingsbalanceunderskuddet osv.? Naturligvis ikke.

Er det arbejderklassen, som har etableret og ført Danmark ind i monopolernes EF? Tværtimod. Arbejderklassen var den vigtigste og ledende kraft i modstanden mod EF. Hvem er medlemsskabet af EF og NATO til fordel for?

Hvilken klasses interesser tjener den nuværende reaktionære krisepolitik, der belemrer arbejderklassen med nye byrder og forringelser?

Til fordel for borgerskabet, kapitalistklassen, de store monopoler, storlandbruget, militæret og bureaukratiet.

Nogle påstår hårdnakket, at hele denne reaktionære politiske aktivitet er til fordel for arbejderklassen, fordi den angiveligt skulle være ført igennem af et 'socialistisk arbejderparti', af Socialdemokratiet.

Kendsgerningen er den, at den reaktionære krisepolitik ikke kunne gennemføres uden den nødvendige socialdemokratiske støtte, lige så lidt som NATO- og EF-medlemskabet ikke kunne indgås eller opretholdes uden dette partis aktive indsats.

Socialdemokratiet ved regeringsmagten er ikke en socialistisk regeringsmagt. Socialdemokratiet er et borgerligt kapitalistisk parti, som gennem statsapparatet administrerer det kapitalistiske system til fordel for monopolerne – og som udøver en reaktionær kontrol over arbejderklassen igennem dets ledelse af de socialdemokratiske LO-fagforeninger.

I dag spiller Socialdemokratiet rollen som *monopolkapitalens fortrukne regeringsparti*. Som det parti, der bedst evner at opretholde den borgerlige orden. I modsætning til de åbent borgerlige partier kan Socialdemokratiet sikre borgerskabet dets privilegier og produktionsmidler ved at undertvinge arbejderklassen reformisme og klassesamarbejde – ved at udøve kontrol og strejkesabotage igennem de reaktionære fagforeninger, der ledes af et socialdemokratisk fagbureaukrati. Socialdemokratiets reformistiske klassesamarbejdspolitik sikrer udelukkende kapitalisternes profitter og arbejdernes gradvise forarmelse og ruin.

Den herskende klasse indretter samfundet efter egne interesser. Så-

dan gjorde adelen og kongemagten under feudalismen, da fæstebønderne var den største og mest forarmede klasse. Sådan har bourgeoisi- et gjort det lige siden det kapitalistiske Danmark afløste de feudale udbytningsforhold.

Hvem er så kapitalisterne, den klasse, der besidder magten?

Kapitalistklassen er kun et lille mindretal af befolkningen. Den udgør næppe 5% af den samlede befolkning. Det er denne lille snylterklike, der ejer fabrikker og produktionsmidler, der kontrollerer staten og udformer samfundets indretning og bestemmer dets udvikling.

Uden arbejderne til at betjene maskinerne i fabrikkerne, til at dyrke jorden, til at udføre kontor- og transportarbejde kunne kapitalisterne ikke eksistere. Kilden til snylterklassens enorme rigdom, kilden, der forøger deres kapital, er arbejderklassens arbejde, lønarbejdet.

Arbejderne ejer ingen kapital, ingen maskiner, ingen produktionsmidler. Arbejderen ejer alene sin arbejdskraft, som han sælger (i gode tider) til kapitalisten. I dag udgør arbejderklassen hovedparten af befolkningen i vores land. Den består ikke blot af industri-, transport- og bygge- og anlægsarbejderne, som udgør arbejderklassens kerne, den består også af ansatte indenfor kontor og handel samt af mange ansatte indenfor stat og kommune.

Ved siden af hovedklasserne, bourgeoisi og proletariat, eksisterer der et stadigt mere forarmet småborgerskab – samt et lag af lavere intellektuelle, som ikke står proletariatet fjernt. Arbejderklassen er revolutionens hovedkraft, småbønderne, småborgerskabet og de lavere intellektuelle er klassens allierede i opgøret med den kapitalistiske undertrykkelse.

Kapitalismen har spillet fallit!

I Danmark vokser de kolossale formuer for en lille håndfuld stenrige magnater som f.eks. A.P.Møller, ØK, F.L. Schmidt og andre (for ikke at nævne Simon Spies, som skamløst udstiller sin overflod af rigdom), imens det store flertal af landets befolkning, arbejderne, husmændene, småbønderne, de lavere funktionærer og intellektuelle til stadighed får reallønnen, indkomsten og levestandarden sat ned.

Den kendsgerning, at det i kraft af to indtægter har været muligt for den arbejdende befolkning at anskaffe sig fjernsyn, køleskab osv., rækker ikke ved, at den enkelte arbejders realløn er faldet drastisk. Under den nuværende krise har der været tale om et reallønsfald på mere end 30%. Men igennem hele perioden efter krigen er arbejderens realløn blevet udhulet og forringet, bortset fra et par år under 60ernes højkonjunktur.

Det er ikke stigende velstand for arbejderklassen og den arbejdende befolkning, som kendetegner det kapitalistiske system, men det modsatte: øget fattigdom, nedslidning og forarmelse.

Det er ikke stabilitet, fuld beskæftigelse og social tryghed, som kendetegner kapitalismen, men det modsatte: tilbagevendende kriser, massearbejdsløshed og fabrikslukninger.

Det er ikke fred og sikkerhed på verdens kontinenter, som kendetegner det imperialistiske system, men det modsatte: Ustandselig udløses der uretfærdige erobnings- og udplyndringskrige, imperialistiske verdenskrige med det mål at sikre nogle få stormagter et verdensherredømme.

Kapitalismen og imperialismen er et råddent system. Fabriksejerne, besidderne af storbankerne, forsikringsselskaberne, børsspekulanter-

ne, fondsadministratorerne og kuponklipperne udvikler deres politiske og økonomiske aktivitet i én bestemt retning, med ét bestemt formål: at tiltvinge sig den maksimale profit. Hvem er det, der skaber denne profit til de rige? Den skabes af arbejderens ulønnede arbejde. Arbejderne får ikke udbetalt den fulde værdi af arbejdssliddet. Højst én eller to dages arbejde udbetales som løn – resten af arbejdsugen tiltvinger kapitalisten sig som gratis arbejde.

Arbejderen er degraderet til en simpel vare under kapitalismen. Arbejdskraftens pris bestemmes af de omkostninger, som er nødvendige, for at arbejderen kan blive ved med at være arbejder, dvs. omkostninger til mad, bolig, hvile osv.

Det er en kendsgerning, at en enkelt arbejderindtægt i dag kun til nød kan holde familien i live.

Ingen kapitalist, nok så lille, producerer for at opfylde de elementære samfundsmæssige behov. Profiten dirigerer værket. Produktionsanarki og stadigt tilbagevendende overproduktionskriser er det uundgåelige resultat. En overflod af varer kastes på markedet, men de kan ikke sælges, fordi de arbejdende masser ikke har råd til at købe dem.

Absurde fænomener opstår. Alle ved, at der eksisterer en 'smørpukkel' i EF, men arbejderne har kun råd til at spise margarine. Alle ved, at der eksisterer en 'oksekødspukkel' i EF, men arbejderne tvinges til at spise ernæringsfattigt 'tilbuds'-kød. Alle ved, at der findes et utal af tomme nye boliger – trods det er bolignøden større end nogensinde.

Den forbitrede konkurrence imellem kapitalisterne indebærer, at der indføres ny teknologi i alle industrielle brancher. Produktionsomkostningerne skal sættes ned. Den ny teknik bortrationaliserer tusinder af

arbejdspladser og øger antallet af permanente arbejdsløse. Produktionstempoet sættes i vejret. Nye hundreder af arbejdere invalideres og nedslides før pensionsalderen.

Den privatkapitalistiske sektor beskæftiger stadigt færre arbejdere. Nok så raffinerede talemåder kan ikke længere skjule, at det højt lovpriste 'private initiativ' ikke er istand til at skaffe arbejdspladser nok. Dette er en af grundene til, at den offentlige sektor er svulmet op i et sådant omfang, at den i dag beskæftiger ca. ¼ af landets arbejdsdygtige befolkning.

Demagoger af Glistrups type kalder den offentlige sektor for 'socialistisk'. I denne påstand bliver de støttet af Socialdemokratiet og de revisionistiske partier SF, DKP og VS. Disse borgerlige arbejderpartier betragter udbygningen og opsvulmningen af det offentlige bureaukratiske apparat som 'socialistiske foranstaltninger'. Men det har intet med socialisme at gøre. Det er alene udtryk for statsmonopolkapitalismens udvikling, som et forsøg på via den kapitalistiske stat at 'regulere' den kapitalistiske økonomis ødelæggende kræfter.

Den offentlige sektor er statskapitalistisk, den administrerer til fordel for kapitalistklassen som helhed. Den undertrykker og udbytter tusinder af de offentligt ansatte arbejdere. At karakterisere en sådan aktivitet som 'socialistisk' er et stort bedrag.

Den nuværende krise beviser det kapitalistiske systems fallit, beviser statsmonopolkapitalismens fallit: alle forsøg på styring af systemets stærke spontane ødelæggende kræfter er slået fuldstændig fejl: et sæt af nye uløselige problemer er blevet skabt. Sygdommen ligger i det kapitalistiske system selv.

Til kamp mod krise, krig og reaktion

Den vej som det danske borgerskab følger vil føre til store lidelser og tragedier. Den er anti-national og arbejderfjendsk. De åbent borgerlige partier og Socialdemokratiet slutter enigt op om borgerskabet – presser landet ud i et økonomisk og politisk uføre.

★ De følger NATO-politikkens vej, som truer med at gøre Danmark til krigsskueplads og krigsdeltager i den verdenskrig, der forberedes mellem supermagterne.

Arbejderklassen og det danske folk har ingen som helst fordel af NATO-medlemsskabet, som undertrykker Danmark USAs militære diktat.

Danmark må ud af NATO – NATO må ud af Danmark.

I denne kamp ligger vort bidrag til at forhindre udbruddet af en verdensomspændende røverkrig.

★ De følger EF-politikkens vej. Tilslutningen til monopolernes EF har ikke været til gavn for arbejderklassen og de arbejdende masser. Danmarks medlemsskab har udelukkende styrket udbytningen af arbejderklassen, ruineret småbønder-

ne og forstærket arbejdsløsheden. Danmarks medlemsskab har undergravet den nationale selvbestemmelse og den nationale kultur.
Danmark må ud af EF – EF må ud af Danmark.

★ De følger vejen for en stadig intensivering af den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik. Det vil sige udhuling af reallønnen, nedskæringer i de sociale forhold, faldende levestandard, stigende skatter og inflation, massefyringer, massearbejdsløshed, tvangsauktioner og bolignød. Det er de riges politik for at lade de arbejdende bøde for den kapitalistiske krise. Det er en politik, der tager fra de fattige og giver til de rige. Politikken for direkte og indirekte tilskud til kapitalen, storlandbruget og militæret. Det er en politik, der opmuntrer fascistiske og nynazistiske bander, der tillader og åbner op for fascistisk aktivitet, berufsverbot og sortlistninger.

Kriseforlig, reaktionære 'reformstramninger' overenskomstdiktater og lovindgreb udarbejdet og sat igennem af staten, LO og DA er den kurs som borgerskabet har udstuk-

ket for 80'erne.

Denne politik må brydes.

Ned med den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik.

Lad udbyttebetale krisen.

Store demonstrationer imod krigsfaren, den voksende modstand imod EF, det rekordstore antal strejker for højere løn, mod akkordstramninger, massefyringer og politiske fyringer viser, at arbejderklassen ikke vil acceptere denne reaktionære kapitalistiske politik. Klassekampen skærpes på trods af og imod den reformistiske klasse-samarbejdslinie, på trods af og imod de reaktionære politikere, fagforeningsbureaukraterne, statsmagten og hele den borgerlige presse.

Uden denne kamp ville følgerne af den nuværende krisepolitik have været betydeligt værre.

Arbejderklassens mange kampe kan bremse de kapitalistiske krisenangreb, bremse den hensynsløse udbytning – mildne den, men de kan ikke forhindre kapitalisterne i at fortsætte deres udbytning.

For at forhindre dette er den socialistiske revolution nødvendig.

Hvad et socialistisk Danmark vil betyde

Socialismen kan ikke gennemføres ved en flertalsbeslutning i Folketinget. Historien kender ingen eksempler på en sådan fredelig parlamentarisk overgang til socialismen. Tværtimod vil borgerskabet sætte sig imod med alle midler. Det vil afskaffe stemmeretten, etablere undtagelsestilstand, gå til voldelige yderligheder, bruge det borgerlige militær og NATO-styrken for at undertrykke arbejderklassens kamp om magten i samfundet.

For at skabe et socialistisk samfund, hvor arbejderklassen bliver den ledende og herskende klasse, er en *revolution* derfor nødvendig.

Selve grundlaget for et socialistisk samfund bliver først skabt, når kapitalisternes ejendom og produktionsmidler eksproprieres uden erstatning. Det er ikke A.P.Møller og en række udenlandske monopoler, som har retten til Nordsøens olie og gasrigdomme, til den danske undergrund. Fabrikker, maskiner og produktionsanlæg er skabt af arbejderklassen. For at opbygge et socialistisk samfund kræves det, at multinationale såvel som nationale monopolselskaber, forsikringselskaber, banker, handelskæder, storgodserne osv. gøres til samfundsmæssig ejendom. Der er tale om ejendom, der er stjålet fra arbejderne, som er skabt igennem udbytning af arbejderne.

Først når den privatkapitalistiske ejendom bliver forvandlet til samfundsmæssig ejendom, når profitjagten er likvideret, er det muligt at indrette produktionen med det mål at dække de stadigt voksende behov, som arbejderklassen og de arbejdende masser har.

Et socialistisk Danmark, hvor kapitalisterne er eksproprieret, vil kunne løse de opgaver som det kapitalistiske samfund ikke magter.

Socialismen garanterer alle retten

til arbejde. At arbejde bliver en pligt, som også vil ramme alle kuponklippere og rentierne, der har snyltet i forgyldt lediggang.

Det socialistiske system vil sikre en rationel udnyttelse af maskiner og produktionsmidler på basis af en sammenhængende planøkonomi. Dette vil indebære en vældig stigning i den samlede produktion, som vil afskaffe fattigdom og sult. Bølgeløsheden vil blive afskaffet. Det nødvendige antal hospitaler, skoler og børneinstitutioner vil blive oprettet.

Reallønnen vil vokse, inflationen vil blive afskaffet og dermed en vigtig kilde til reallønnens udhuling. Priserne vil blive stabile og vil dermed kunne nedsættes gradvist på forskellige varer.

Arbejdstiden vil blive forkortet, således at der gives mulighed for arbejde til både mand og kvinde – kombineret med kræfter og fritid til at leve et aktivt udadvendt liv.

Skatterne vil blive reduceret. Alle indirekte skatter og afgifter vil kunne afskaffes og senere i takt med socialismens udvikling også de direkte.

De nuværende storlandbrug og godser vil blive eksproprieret og forvandlet til statsbrug. Småbønder og husmænds ejendom vil blive garanteret af den socialistiske stat. Samtidig med at den socialistiske stat garanterer denne ejendom vil den opmuntre til en frivillig sammenslutning af de mange småbedrifter i større kooperativer for at udnytte alle stordriftens fordele.

Det borgerlige militær, der er skabt for at tjene udbytterklassen, vil blive afskaffet og erstattet af en folkemilit.

Det kolossale bureaukrati vil blive afskaffet. Da dette statsbureaukrati alene opretholdes for at undertrykke og kontrollere flertal-

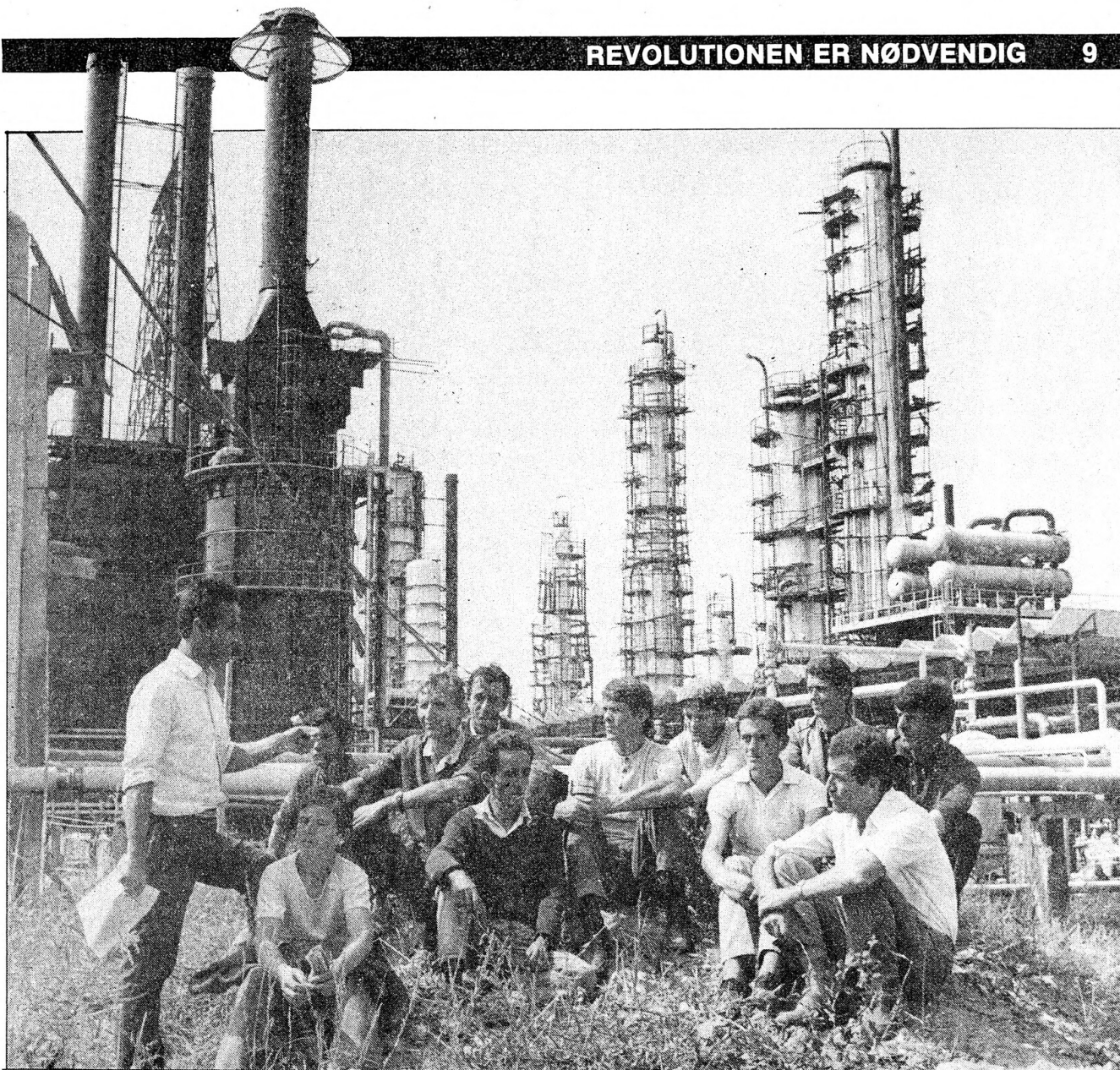
let af befolkningen, vil det kunne afskaffes, når statsmagten ligger i folkeflertallets hænder.

Det nuværende borgerlige demokrati er demokrati for borgerskabet og diktatur over arbejderklassen og de arbejdende masser. Alle vigtige beslutninger og afgørelser bestemmes ikke af arbejderklassen, afgøres ikke af Folketinget, men af monopolkapitalen og statsbureaukratiet. I departementerne, tre-partsinstitutionerne og andre institutioner og organisationer, der virker uafhængigt af Folketinget sætter borgerskabet sin vilje igennem, dikterer krisepolitikken og lovgivningen.

Socialismen vil nedbryde den borgerlige statsmaskine og erstatte den med en ny proletariats statsmagt, der for første gang i historien vil betyde demokrati for folkeflertallet og diktatur over mindretallet, borgerskabet og udbytterne. Det proletariske demokrati er ægte demokrati. Det vil overalt i samfundet anspore, stimulere og udløse arbejderklassens og de arbejdende massers skabende evner, som i dag undertrykkes af borgerskabet. Det proletariske demokrati vil inddrage arbejderklassen og de arbejdende masser i alle økonomiske og politiske samfundsbeslutninger – i den planmæssige opbygning af landet i alle sektorer.

Det socialistiske samfund er det kapitalistiske overlegent

Det socialistiske Albanien er et levende eksempel på dette. På mindre end 40 år har den albanske arbejderklasse og det albanske folk – under ledelse af dets parti – gennemført en forvandling af landet fra et tilbagestående feudalt bondeland til

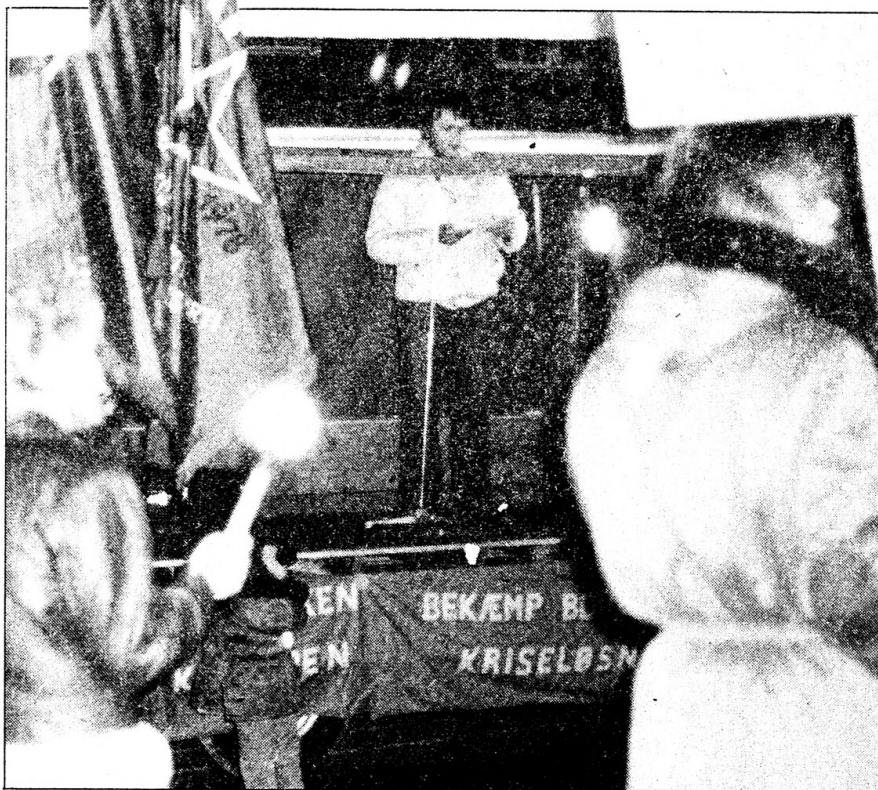
Folkerepublikken Albanien, et bevis på socialismens overlegenhed og livskraft. En stor inspiration for alle undertrykte folks frihedskamp

et blomstrende socialistisk industri-land. Arbejderklassen greb magten, eksproprierede kapitalisternes og godsejernes ejendom og lagde grunden for den socialistiske opbygning. Alle hænder på land og i by er beskæftiget, reallønnen stiger, inflationen er afskaffet og den sociale levestandard udvikles planmæssigt. Det socialistiske Albanien følger det revolutionære princip at stole på egne kræfter. Det afviser alle imperialistiske kreditter, alle forsøg på at fravriste landet dets nationale uafhængighed og socialistiske opbygning gennem pressen, trusler og blokade. Den Socialistiske Folkerepublik Albanien lader sig ikke sælge for dollars og rubler.

Således står det ikke til i Sovjetunionen og de tidligere folkedemokratiske lande i dag. De er alle integreret i den imperialistiske verdensøkonomi. De er alle forgældet til de imperialistiske storbanker. De tidligere kommunistiske partier brød med Lenins og Stalins politik for socialismens opbygning, bukkede under for imperialisternes pres og forvandlede igennem kontrarevolution landene til nye kapitalistiske lande. Proletariatet bliver udbyt, arbejdsløsheden florerer og inflationen raser i økonomien. De tidligere proletariske statsmagter er blevet forvandlet til bureaukratiske undertrykkelsesmaskiner – for at sikre det nye borgerskab dets magt.

Det er pseudosocialistiske, social-imperialistiske lande, som gør et stort nummer ud af at kalde sig 'socialistiske', for at få arbejderne til at afsky socialismen som deres forhåbning og mål. Men det vil ikke lykkes. De pseudosocialistiske lande som Sovjetunionen, Polen, Jugoslavien, Kina osv. træder stadig tydeligere frem som aggressive udbytterstater, som stater i dyb krise. Arbejderne vil gennemskue borgerskabets løgnagtige antirevolutionære propaganda og knytte sig til den ægte socialisme, til marxismen-leninismen og revolutionen, således som den udvikler og styrker sig i Albanien.

DKP/ML – et nyt parti – et parti af ny type

Socialdemokratiet var det første arbejderparti i Danmark. Men det svigtede hurtigt sine revolutionære opgaver og udartede til det, Lenin kaldte et 'ministersocialistisk parti'. Det opgav revolutionen til fordel for ministertabureterne. Det samarbejdede med borgerskabet for at holde arbejderklassen nede, det stemte for borgerskabets krigsbudgetter og accepterede de kapitalistiske udbytningsforhold, som de aktivt forsvarede. Det var socialistisk i ord, men borgerligt og reaktionært i handling. Efter Socialdemokratiets endelige forfald blev DKP dannet – som arbejderklassens nye parti, som det ægte kommunistiske parti. DKP udviklede og styrkede arbejderklassens revolutionære kamp helt frem til begyndelsen af 50'erne, hvor det bukkede under og fulgte den kontrarevolutionære vej, som blev dikteret af renegaterne Hrustjov

og Brezhnev i Sovjet. DKP ændrede og reviderede marxismen-leninismen, gjorde den acceptabel for borgerskabet og Socialdemokratiet. Det begyndte at fable om den 'fredelige parlamentariske overgang til socialismen', om 'Socialdemokratiet som et ægte socialistisk parti' osv. Det lod sig integrere i det forstokkede socialdemokratiske fagbureaukrati i fagforeningerne. DKP blev et nyt 'ministersocialistisk' parti – et nyt borgerligt arbejderparti – iklædt marxistisk-leninistiske vendinger. Herefter tog udviklingen fart. SF blev dannet som et rent socialdemokratisk støtteparti. At sidde ved samme bord som Socialdemokratiet var og er dette partis højeste ideal.

VS blev udspaltet fra SF på småborgerlige, reformistiske og anarkistiske positioner. Det er et parti i evig fraktionel opløsning. I VS fø-

res der uendelige, langstrakte og formålsløse debatter. Der eksisterer ingen enighed. Uenigheden og fraktionskampene er dette partis vigtigste 'princip', det er et parti, der står fjernt fra arbejderklassen, et parti for desillusionerede akademikere. Også VS ønsker samarbejde med Socialdemokratiet, som det kalder et 'arbejderparti' – uden hvilket der ikke kan laves revolution.

SAP, det trotskistiske parti, adskiller sig på ingen måde fra VS og SF i dets standpunkter. Det er skabt for at øge splittelsen i arbejderklassen, for at miskreditere og føre kamp imod marxismen-leninismen, således som dette partis idol, Trotsky, altid har gjort det.

KAP befinder sig i dag i en dyb indre splittelse og opløsning. Dets forsvar og tilslutning til det kapitalistiske Kina, der samarbejder med USA og NATO, dets politik for en styrkelse af det borgerlige militærvæsen og en udbyggelse af den statskapitalistiske sektor har afsløret og degraderet dette parti til et borgerligt agentur.

Hele denne buket af revisionistiske og opportunistiske partier er kun socialistiske i ord. I praksis er deres 'socialisme' et statsmonopol-kapitalistisk system. I praksis er deres politik i overensstemmelse med den socialdemokratiske klassesamarbejdslinie. SF's aktive støtte til den arbejderfjendske 'martspakke' viser tydeligt, hvilken type 'arbejderpolitik' disse partier står for.

DKP/ML er et parti af ny type. Det er et enigt parti, der bygger på arbejderklassens ideologi, marxismen-leninismen. DKP/ML er et parti, der forbinder ord med handling, der forbinder kampen for socialismen med den revolutionære kamp imod borgerskabet, for omstyrtelsen af den kapitalistiske stat, for oprettelsen af et socialistisk

Støt DKP/MLs opstilling til folketingsvalg!

DKP/ML indsamler underskrifter med henblik på opstilling til kommende valg. Vi gør os ingen illusioner om, at socialisme kan gennemføres via stemmesedlen og gennem Folketinget.

Vi tror heller ikke, at Folketinget kan tvinges til at føre en politik til

fordel for arbejderklassen og de øvrige arbejdende.

Vi stiller op til folketingsvalg, fordi det er vigtigt, at arbejderklassens og revolutionens stemme også lyder i det borgerlige Folketing.

Marxister-leninister i Folketinget vil gøre det vanskeligere for kapita-

listerne og deres lakajer at fortsætte løgner og bedrageret.

Støt det marxistisk-leninistiske partis opstilling, udfyld nedenstående kupon omhyggeligt og indsend den til DKP/ML

Griffenfeldsgade 26,
2200 København N

Undertegnede erklærer herved at ville deltage i anmeldelsen af partiet
MARXISTISK-LENINISTISK PARTI,
som agter at deltage i kommende folketingsvalg

Slægtsnavn (Efternavn)		Fødselsdag, -måned og år	
Samtlige fornavne		Blokskrift	
Bopæl			
Postadresse			
Kommune		Amt	

den (dato og år).....
(Egenhændig datering)

(Egenhændig underskrift)

Erklæringen er kun gyldig, hvis både datering og underskrift er håndskrevet af vælgeren personlig.

Udfyldes af folkerégisterføreren i bopælskommunen	
At ovenstående vælger opfylder betingelserne for valgret til folketetinget attesteres herved	
..... kommune, den...../.....198.....	

Danmark under proletariats diktatur.

Den nuværende splittelse i arbejderklassen er forårsaget af de reformistiske og revisionistiske partier, der aldrig forbinder de 'gyldne' løfter med handling. *Arbejderklassen ønsker enhed, enhed i kampen mod borgerskabet.* Denne stræben kan kun nås igennem kamp mod alle arbejderforræderne, imod de borgerlige arbejderpartier, der har op-

givet klassekampen, revolutionen og socialismen.

Arbejderklassen og det arbejdende folk er imod kapitalismen, imod et system, der bygger på undertrykkelse, krigsfare, massearbejdsløshed og angst for fremtiden. Arbejderklassen og det arbejdende folk ønsker socialisme – et system, der lægger grunden for tryghed og velstand. Et system, hvor arbejderklassen bestemmer over sin egen

skæbne. Socialismen nås kun gennem kamp. Derfor må arbejderklassen og det arbejdende folk slutte sig sammen, organisere sig og slutte op omkring det parti, der loyalt forsvarer klassens interesser og kæmper for dens fremtidsforhåbninger.

DKP/ML er arbejderklassens eget parti. Et parti af ny type, et marxistisk-leninistisk parti. Slut op om DKP/ML

Arbejderen

Centralorgan for Danmarks Kommunistiske Parti/Marxist-Leninister

LAD UDBYTERNE BETALE KRIS

Arbejderen – den marxistisk-leninistiske avis

Dit våben i klassekampen

Dagblad fra september

Der findes mange aviser i Danmark, men kun én, som konsekvent forsvare arbejderklassens standpunkt. Det er Arbejderen – den marxistisk-leninistiske avis. I

den vil du hver dag finde informationer, som bliver skjult eller fordrejet i den borgerlige og socialdemokratiske presse. I den finder du sandheden om begivenhederne og udviklingen.

Arbejderen udkommer mandag, tirsdag, onsdag og torsdag i en 4-siders-udgave. Fredag med et 12-siders weekendnummer.

Tegn abonnement!

Undertegnede ønsker at tegne følgende abonnement på dagbladet Arbejderen:

Kvartalsabonnement i kuvert ☐ 230,-
u. kuvert ☐ 165,-
Halvårsabonnement i kuvert ☐ 460,-
u. kuvert ☐ 320,-
institutioner ☐ 450,-

Årsabonnement i kuvert ☐ 920,-
u. kuvert ☐ 600,-
institutioner ☐ 900,-
Weekendnummer halvårsabonnement ☐ 120,-
årsabonnement ☐ 210,-

Weekendnummeret tilsendes kun i kuvert, institutioner kan ikke benytte dette tilbud

Navn

Adresse

Kuponen sendes til: Arbejderens Distribution – Ryegade 3A – 2200 København N 01 - 39 92 76

Hér finder du DKP/ML

DKP/ML's Centralkomité,
Griffenfeldsgade 26,
2200 København N
Tlf. 01 - 37 26 86

**Arbejderens Forlag, Redaktion
og distribution**
Ryegade 3A, 2200 København N
Tlf. 01 - 39 92 76

København: Arbejderens Bogbutik
Griffenfeldsgade 26,
2200 København N
Tlf. 01 - 37 26 86
Hverd. 15-17.30 Fred. 15-18
Lørd. 10-13

Gladsaxe/Ballerup:
Postbox 3, 2730 Herlev

Vestegnen:
Postbox 121, 2620 Albertslund

Amager
Postbox 1263, 2300 Kbh. S

Helsingør:
Postbox 6, 3000 Helsingør

Hillerød:
Postbox 81, 3400 Hillerød

Næstved:
Postbox 67, 4700 Næstved

Nakskov:
Postbox 13, 4900 Nakskov

Odense: Arbejderens Bogbutik,
Albanigade 55, 5000 Odense
Tlf. 09 - 14 89 83
Hverd. 13-17.30 Fred. 13-19
Lørd. 10-13

Svendborg:
Postbox 11, 5700 Svendborg

Esbjerg: Arbejderens Bogbutik,
Skolegade 91, kld. 6700 Esbjerg
Tlf. 05 - 13 59 44
Torsd. 16-17.30 Lørd. 10-13

Vejle: Arbejderens Bogbutik
Ågade 2 A, 7100 Vejle
Torsdage 16-17.30 Lørd. 10-13
Tlf. 05 - 83 23 54

Århus: Arbejderens Bogbutik,
Munkegade 2, 8000 Århus C
Tlf. 06 - 12 69 99
Hverd. 15-17.30 Fred. 15-18
Lørd. 10-13

Randers:
c/o Forlaget Arbejderen,
Postbox 318, 8900 Randers

Skive:
Postbox 143, 7800 Skive

Aalborg: Arbejderens Bogbutik,
Danmarksgade 72, 9000 Aalborg,
Tlf. 08 - 16 95 77
Torsd. 16-17.30 Lørd. 10-13

Hjørring:
Postbox 171, 9800 Hjørring